

## Hồi 21

### Đông song sự phát

**B**ách Thuần hé môi hồng thốt khẽ: “Cô Nguyệt Minh!”.

Cô Nguyệt Minh quay đầu nhìn về phía nàng, thần tình lạnh lẽo, sau khi liếc qua, ánh mắt lại quay về hình người trong bức họa, bình tĩnh hỏi: “Bách Thuần sao biết ta không phải mạo danh chứ?”.

Bách Thuần vui mừng ra mặt đáp: “Nếu như nhãn lực của tôi không nhìn thấu được huynh có phải là Cô Nguyệt Minh hay không, sư tử sẽ tự khắc hướng dẫn tôi cách phân biệt huynh là thật hay giả”.

Cô Nguyệt Minh hờ hững hỏi: “Bách Thuần bằng vào gì mà nhận định ta là Cô Nguyệt Minh?”.

Bách Thuần mấp má môi, đáp: “Bởi vì Bách Thuần lần đầu gặp một nam nhân đối với Bách Thuần hoàn toàn không hề động lòng, không chút hứng thú. Tôi là từ sự vô tình của huynh, khẳng định huynh là ai”.

Cô Nguyệt Minh như không nghe nàng nói, hỏi tiếp: “Bức tranh này là do ai vẽ?”.

Bách Thuần nhẹ nhàng dời bước, đi đến sau lưng y, đáp: “Là một họa sư tên là Lang Canh đến từ kinh sư vẽ”.

Cô Nguyệt Minh hỏi tiếp: “Họa Tiên Lang Canh?”.

Bách Thuần vui vẻ nói: “Chính là Họa Tiên Lang Canh, thì ra hẳn thật có nhã hiệu Họa Tiên, không phải tự mình khen mình, Cô đại ca biết hẳn sao?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Gặp qua vài lần, tạm coi là có quen biết, sư tử nàng từng tìm hẳn vẽ chân dung”.

Bách Thuần vui vẻ nói: “Cô đại ca đến thật đúng lúc, bọn tôi đang vì chuyện thân phận thật giả của Lang Canh mà đau đầu. Người của Đại Hà Minh hoài nghi hẳn là hóa thân của Ngũ Độn Đạo, đang làm náo loạn cả lên. Mời Cô đại ca nhanh chóng giúp cho chuyện này, đi gặp lão bằng hữu, giải tỏa nghi ngờ của Đại Hà Minh để hẳn có thể yên tâm mà vẽ”.

Cô Nguyệt Minh không có biểu hiện gì, hỏi: “Lúc này hẳn đang ở đâu?”.

Bách Thuần đáp: “Hẳn chắc đang vẽ!”.

Cô Nguyệt Minh không hề để ý: “Như thế tối nay ta không đi quấy nhiễu hấn được. Phiên Bách Thuần báo cho hấn, chính Ngọ ngày mai ta sẽ đến tìm hấn, hấn tốt nhất là đừng có chạy lung tung”.

Trong lòng Bách Thuần dâng lên cảm giác khác thường, câu nói cuối cùng của Cô Nguyệt Minh hình như có hàm ý cảnh cáo. Thấy Cô Nguyệt Minh không có dặn bảo gì khác, lên tiếng: “Thư tín của sư tử đến rồi, xin Cô đại ca chờ một chút, để Bách Thuần lên lầu lấy cho huynh”.

Cô Nguyệt Minh bỗng quay người lại, hai mắt thoáng ánh sáng kỳ dị, thốt: “Nhanh vậy sao?”.

Bách Thuần đáp: “Sư tử trước giờ nếu có gửi thư tín, đều thông qua vận chuyển đường thủy hoặc đường bộ, nhưng lần này thì lại dùng phi cáp truyền thư để gửi, do Chu lão bản của tệt Lâu đáp ứng không để lộ thân phận tên tuổi của người đưa thư, thứ cho Bách Thuần không thể nói với Cô đại ca”.

Lại lo lắng hỏi: “Có vấn đề sao?”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng: “Bách Thuần đi lấy thư cho ta”.

Ngữ khí của y tuy có hơi hóm ra lệnh nhưng Bách Thuần lại thấy bình thường, còn nhận ra Cô Nguyệt Minh vì xem nàng là người thân cận, thế nên không cần khách khí. Thái độ này của vô tình kiếm khách khiến nàng thoáng có cảm giác được sủng ái mà lại kinh hãi, tư vị đó trước giờ chưa từng có. Tư thế đứng quan sát bức họa vừa rồi của Cô Nguyệt Minh lại hiện lên trong đáy lòng phẳng lặng của nàng.

Cô Nguyệt Minh lần đầu lộ ra nét cười, hàm răng trắng đều tựa như lập tức làm tan đi sự lãnh đạm vốn có, hiển hiện vẻ tiêu sái đặc biệt, tiếp lấy ống trúc đựng lá thư, cất vào túi áo trong.

Bách Thuần khề khàng nói: “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Lại khiến cho tay săn lãnh thưởng danh động thiên hạ đích thân xuống phương Nam, sư tử còn phải dùng thiên lý truyền thư? Không phải vì Ngũ Độn Đạo chứ?”.

Cô Nguyệt Minh thu lại nét cười, thấp giọng: “Chuyện này Bách Thuần tốt nhất không nên can dự vào, nếu có người hỏi Bách Thuần ta vì sao phải gặp nàng, nàng có thể nói không có quan hệ gì với ta, chỉ là chuyển tin giùm người. Nếu có bất kỳ ai dám làm phiền nàng, cho dù đối phương là Tiền Thế Thần, hay là Quý Nhiếp Đề, Bách Thuần chỉ cần phái người báo với ta, ta sẽ có phương pháp đối phó bọn chúng”.

Tiếp đó nói rõ vị trí của Quân Sơn Uyển rồi nhẹ nhàng rời đi.

Bách Thuần khẽ cắn môi nhìn theo thân ảnh của Cô Nguyệt Minh khuất ngoài cửa, bất giác nhớ đến Khâu Cửu Sư, hẳn và Cô Nguyệt Minh đều là người không biết sợ hãi, dám làm dám chịu. Bất quá Khâu Cửu Sư có cả Đại Hà Minh làm hậu thuẫn, còn Cô Nguyệt Minh lại là độc lai độc vãng, so với Khâu Cửu Sư càng khiến người ta có cảm giác thần bí, cảm nhận được ý vị lạnh lùng ngạo mạn trên người y.

Cô Nguyệt Minh vì sao ngày mai muốn đi gặp tên quỷ háo sắc đó chứ? Hà! Minh thật không nên nhúng tay vào chuyện có quan hệ tới Ngũ Độn Đạo, nhưng trong lòng lại không kềm được ý nghĩ thương tiếc tài năng của tên sắc quỷ đó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bách Thuần đã có quyết định.

oOo

“Tạc nhật nam kinh, kim triều thiên nhạc, thúc yên hốt yên. Chỉ đồng đình vi tửu, khát thời hạo ẩm; quân san tác chẩm, túy hậu cao miên. Đàm tiểu tự nhược, vãng lai vô ngại, bán thị phong cuồng bán thị tiền. Tùy thân tại, hữu nhất khâm minh nguyệt, vũ tự vân yên”.

(Tạm dịch: hôm qua Nam Kinh, sớm nay Thiên Nhạc, cứ chớp cứ nhoáng. Lấy Động Đình làm rượu, khát cứ uống say; coi Quân Sơn là gối, túy lúy ngủ vui. Nói cười như không, vãng lai không ngại, nửa điên cuồng nửa thần tiên. Cùng mình một vầng trăng sáng, một áng mây mờ).

Tiếng đàn tranh ngưng đọng, Liên Ảnh cất giọng oanh ca, giọng hát ôn nhu như thiên tiên, lại trau chuốt mượt mà, phong điệu xướng ca phóng khoáng, hát lên tiếng lòng của chàng lãng tử phiêu bạt thiên hạ, không có mái nhà chờ đợi, làm xung động tâm hồn của Ô Tử Hư.

Khúc hát đã ngưng, Ô Tử Hư vươn người đứng lên, vỗ tay liên hồi, từ bình đài đi đến nội sảnh, hướng đến Liên Ảnh ngồi bên cây đàn tranh tán thưởng: “Mỹ nhân nhi nàng thật lợi hại, tiểu đệ lần đầu tiên có cảm giác ở thanh lâu hết sức vui sướng, không có chút ham muốn nhục dục nào. Mỹ nhân nhi nàng đúng là lợi hại”.

Liên Ảnh nghe khen ủng hộ má phấn, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “So được với họa pháp của tiên sinh không?”.

Ô Tử Hư tràn đầy cảm khái đáp: “Thật không dám sánh, ta hiện tại như đang ngồi thuyền trở về. Ài! Vì sao không thấy tiểu Thiên Dục của ta, nàng ta không phải đáp ứng cùng ngu sinh chèo thuyền ngoạn cảnh hồ sao?”.

“Ta đi cùng tiền sinh thì thế nào?”.

Ô Tử Hư và Liên Ảnh đều như không dám tin vào mắt mình khi thấy Bách Thuần vén màn bước vào. Hai mắt nàng sáng rỡ, khoe miệng loáng thoáng nét cười cao thâm khó lường.

oOo

Tiền Thế Thần tiến vào Bối chính sứ ti phủ, thủ hạ tâm phúc báo lên Qua Mặc đang ở tiểu ốc trong viên chờ gã, liền phẩn chấn tinh thần, lập tức đi gặp hắn.

Qua Mặc thần sắc lạnh lùng ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn Tiền Thế Thần đang ngồi xuống trước mặt, trầm giọng hỏi: “Trước hết hãy nói về tình huống mới nhất của ngươi”.

Tiền Thế Thần thuật lại tình huống Cô Nguyệt Minh đến gặp mình cùng tình thế hiện tại, cuối cùng nói: “Y đối với bọn ta đã có nghi ngờ, người này tinh minh lợi hại, nếu bọn ta xử lý không ổn, sự việc của bọn ta rất có thể hỏng trong tay y”.

Sắc mặt của Qua Mặc vẫn cứng đờ, thốt: “Y đang dụ ta xuất thủ”.

Tiền Thế Thần gật đầu: “Đệ cũng nghĩ như thế, nhưng bọn ta có chọn lựa khác sao?”.

Qua Mặc đáp: “Không có. Cô Nguyệt Minh quả thật là kẻ không đơn giản, bất quá lại phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, đó là quá đề cao bản thân, ta muốn lần này y phải trả giá bằng chính sinh mạng. Hừ! Lại dám công nhiên khiêu chiến ta, y chắc chán sống rồi”.

Tiền Thế Thần hỏi: “Sư huynh chuẩn bị khi nào xuất thủ?”.

Qua Mặc không trả lời gã, tự lẩm nhẩm: “Dựa theo hành trình, y phải đến Lạc Dương vào ba ngày trước, vì sao chậm đến ba ngày đường chứ? Ba ngày đó y đã đến chỗ nào đây?”.

Tiền Thế Thần đương nhiên không có đáp án.

Qua Mặc thốt: “Ta ở Vân Mộng Trạch gặp phải một thiếu nữ đã từng cùng qua sông với Cô Nguyệt Minh, khi đó trên ngựa ả ta có chở một thi thể, đáng tiếc bị ả ta dùng giáo kế thoát thân. Ta hoài nghi xác chết trên ngựa là Tiết Đình Hao, lúc đó ta có cảm ứng rất mãnh liệt”.

Tiền Thế Thần thất kinh: “Với thủ đoạn của sư huynh, lại không giữ được một thiếu nữ?”.

Qua Mặc đáp: “Ả ta tính không phải là một thiếu nữ bình thường, mà tính thông ảo thuật bí kỹ, võ công cao cường. Kỹ thuật khinh công chạy trốn của ả ta, ta cũng tự than không bằng. Muốn giết ả ta, e rằng còn khó hơn so với giết Cô Nguyệt Minh, vì Cô Nguyệt Minh tuyệt không chịu đào tẩu”.

Tiền Thế Thần hỏi: “Vì sao huynh đoán xác chết trên ngựa là Tiết Đình Hao?”.

Qua Mặc đáp: “Thi thể được bọc quần rất kỹ càng, tổn rất nhiều tâm tư, có thể thấy nữ lang có tình cảm rất sâu xa với người chết, vì thế tận lực giúp người chết yên nghỉ. Người khác có lẽ không đoán được ả ta là ai, nhưng làm sao che mắt được bọn ta, ả ta nhất định là con gái của Phu Mãnh, mà chỉ có Tiết Đình Hao mới có thể khiến cho thần tình của ả ta bi thương như thế. Ả ta là một nữ tử vô cùng kiên cường, bị ta đuổi theo cản đường, ả ta lập tức áp chế bi thống, dũng cảm đối diện ta. Ả ta là một nữ tử không hề đơn giản, ngàn vạn lần không nên đánh giá thấp ả ta, bằng không người sẽ rất hối hận”.

Tiền Thế Thần giọng điệu nhẹ nhõm: “Chỉ cần Tiết Đình Hao thật sự chết rồi, bọn ta chuyện gì cũng không sợ nữa”.

Qua Mặc thốt: “Vấn đề nằm ở chỗ Tiết Đình Hao vì sao đột nhiên chết đi?”.

Tiền Thế Thần trầm ngâm hỏi lại: “Liệu có thể là sợ tội tự tận hay không?”.

Qua Mặc lạnh lùng đáp: “Người dùng từ sai rồi, phải biết một người chịu hàm oan mười năm, làm sao có thể trước khi oán khí chưa tan mà tự tận mang lại tiện nghi cho bọn ta chứ”.

Tiền Thế Thần nói: “Có lẽ thi thể trên lưng ngựa của nữ lang không phải là Tiết Đình Hao”.

Qua Mặc lạnh nhạt hỏi: “Nếu không phải là Tiết Đình Hao, thì là ai đây?”.

Tiền Thế Thần câm miệng im lặng.

Qua Mặc kiên quyết: “Phỏng đoán của ta không sai đâu. Người chết chính là Tiết Đình Hao, trước lúc chết hẳn đã đem bí mật nói cho một người, nhưng tuyệt không phải là nữ lang đó”.

Tiền Thế Thần không hiểu: “Sư huynh làm sao có thể khẳng định như thế?”.

Qua Mặc đáp: “Đạo lý rất dễ hiểu, bởi nàng ta là con gái của Phu Mãnh, nói với nàng ta chỉ có hại cho nàng ta, đẩy nàng ta vào dòng thác này, mà lời nói của nàng ta cũng không có ai chịu tin. Đừng quên nàng ta lúc này vẫn là khâm phạm đào vong”.

Tiền Thế Thần biến sắc hỏi: “Trước khi chết hẳn đã thổ lộ oan khuất trong lòng với người nào?”.

Qua Mặc thốt: “Không ngoài hai người Cô Nguyệt Minh và Quý Nhiếp Đề, cũng chỉ có hai người này mới có tư cách và năng lực rửa sạch trâm oan cho Tiết Đình Hao. Giữa hai người, khả năng của Cô Nguyệt Minh là lớn hơn. Một là vì Cô Nguyệt Minh đơn độc hành sự, thuận lợi để nói chuyện, hơn nữa Cô Nguyệt Minh chưa từng lạm sát vô cớ, chỉ giết những đạo tặc bị treo giải, là lựa chọn xứng đáng cho Tiết Đình Hao”.

Tiền Thế Thần nói: “Tiết Đình Hao sao biết được Cô Nguyệt Minh sẽ đến Vân Mộng Trạch chứ? Cho dù mặt đối mặt cũng không biết đối phương là ai”.

Qua Mặc trầm giọng: “Trong Vân Mộng Trạch, mọi việc đều không thể suy đoán theo lẽ thường, bằng không Sở hạp sớm đã rơi vào tay bọn ta. Cổ thành không phải đến hiện giờ vẫn không có dấu vết sao? Hình dáng Cô Nguyệt Minh rất gây ấn tượng, ta chưa từng thấy qua y, không phải cũng vừa nhìn thấy đã nhận ra y sao? Xác định thân phận y chẳng qua là việc đơn giản, chỉ cần trao đổi vài chiêu với y là được, trong thiên hạ không có ai so được với y về tốc độ xuất kiếm đâu”.

Tiền Thế Thần kinh hãi: “Làm sao đây? Nhân lúc Quý Nhiếp Đề đến Vân Mộng Trạch, hay là bọn ta đêm nay lập tức giải quyết Cô Nguyệt Minh”.

Qua Mặc thốt: “Bình tĩnh đi! Nôn nóng chỉ có thể hư sự. Cô Nguyệt Minh có nhiều khả năng sẽ chạm mặt với Quý Nhiếp Đề”.

Gương mặt Tiền Thế Thần thất sắc, trắng nhợt như người chết, việc mà gã lo sợ nhất cuối cùng đã phát sinh.

Qua Mặc thốt: “Hiện tại bọn ta đang đi trên một con đường không thể quay lại. Chỉ bằng lực lượng của bọn ta, đối đầu với Quý Nhiếp Đề chỉ là lấy trứng chọi đá, may mà triều đình thế yếu, chỉ cần bọn ta dẫn dụ Đại Hà Minh làm phản, bọn ta thì ở một bên thêm gió vào lửa, một ngày loạn sự chưa bình định, bọn ta vẫn yên ổn như núi, tiến công lùi thủ, là do bọn ta lựa chọn”.

Tiền Thế Thần thở hắt mấy hơi: “Khâu Cửu Sư tinh minh lợi hại, sợ rằng không dễ thuyết phục hắn”.

Qua Mặc thốt: “Người không cần thuyết phục hắn, quan trọng là Khâu Cửu Sư đúng là có lòng tạo phản, còn Quý Nhiếp Đề lại có ý diệt trừ Đại Hà Minh, người chỉ cần nắm chắc chỗ vi diệu trong đó, khiến Khâu Cửu Sư cảm thấy nguy hiểm đã đến sát người thì đã thành công hơn nữa. Hay nhất là để Quý Nhiếp Đề nghĩ sai về người, nhất định điều binh mã đến, chỉ cần Khâu Cửu Sư đề cao cảnh giác, làm sao che giấu được tai mắt của hắn. Bất luận Nguyễn Tu Chân tài giỏi đến đâu, nhưng không có căn cứ gì, sẽ cho rằng hành động của Quý Nhiếp Đề là nhắm vào Đại Hà Minh, khi đó mọi việc sẽ tự nhiên như suối chảy về sông thôi”.

Lại cười nói: "Còn về Cô Nguyệt Minh, giao cho ta xử lý. Nói thẳng ra, nếu y vẫn ở Vân Mộng Trạch, ta thật sự không nắm chắc đối phó được y, nhưng ở Lạc Dương thành y khó mà thoát khỏi kiếp số".

oOo

Khâu Cửu Sư quay về Bát Trận Viên, biết Nguyễn Tu Chân vẫn ở tiểu đình trong viên, liền vội đến đó, sau khi ngồi xuống đối diện, thở ra một hơi, than: "Vấn đề lần này lớn rồi".

Nguyễn Tu Chân cười nói: "Chỉ cần không phải Ngũ Độn Đạo trốn mất, việc khác có thể bàn bạc kỹ càng".

Khâu Cửu Sư lắc đầu thốt: "Người vẫn còn vui vẻ cười nói như thế, không biết nhân gian đau khổ. Nhưng đáng tiếc ta ngày mai còn phải đến Bàn Trúc Lâu gặp Bách Thuần, giải thích cho nàng vì sao ta chưa ngồi nóng đít đã vội ly khai, còn đáp ứng với nàng bất luận Lang Canh liệu có phải là Ngũ Độn Đạo hay không, sẽ đợi đến lúc hấn hoàn thành Bát mỹ đồ khánh chúc mười năm thành lập Hồng Diệp Lâu, mới có thể động thủ bắt người. Lần này đúng là được không bằng mất".

Nguyễn Tu Chân chăm chú nhìn hấn một hồi, đột nhiên bật cười thốt: "Cửu Sư! Người đang yêu rồi".

Khâu Cửu Sư ngẩn người, chân nắn nói: "Yêu đương là thế này sao? Ta thật sự không biết là thống khổ hay là vui sướng, thống khổ có thể là sung sướng, sung sướng cũng có thể biến thành thống khổ, ta hiện tại hơi mất phương hướng, không biết mình đang làm gì, không rõ kẻ nào là địch nhân, người bảo ta phải làm thế nào đây!".

Nguyễn Tu Chân nói: "Bọn ta hiện tại đang rơi vào thế hạ phong, thế nhưng chính vì bọn ta từ đủ loại manh mối, suy luận địch nhân vô hình của bọn ta là muốn người và Bách Thuần đắm chìm vào bể ái, cho nên nhận định Lang Canh chính là Ngũ Độn Đạo, đây là chuyện y chưa kịp dự liệu, vì thế bọn ta vẫn chưa xem là thất bại toàn diện. Bọn ta tuyệt không vì một chuyện Ngũ Độn Đạo mà mất đi phương hướng".

Khâu Cửu Sư trầm ngâm thốt: "Bách Thuần yêu cầu cho kỳ hạn tám ngày, Tiền Thế Thần thì muốn thời gian mười ngày để giám định thân phận Lang Canh, không phải quá xảo hợp làm người ta phát rét sao?".

Nguyễn Tu Chân nói: "Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là phải nắm rõ nhất cử nhất động của Lang Canh trong Hồng Diệp Lâu, phương diện này ta đã nhờ Mã Công Thành giúp

đỡ, người của hắn trong Hồng Diệp Lâu sẽ nghiêm mật giám thị hành động của Lang Canh. Ta có thể bảo đảm, trong mười ngày nữa, hắn không thể trốn đi đâu được”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Y biết rõ những gì bọn ta nghĩ trong đầu không?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ai trả lời cho người được chứ? Bất quá biết thì thế nào? Chỉ cần y không thể thao túng hành động của bọn ta, chỉ có thể ảnh hưởng ý nghĩ của bọn ta, thì có thể tìm được sơ hở. Chẳng hạn như y không thể bắt người đi gặp Bách Thuần, đành phải để Bách Thuần đi gặp người, chúng tỏ pháp lực của y là có hạn chế”.

Khâu Cửu Sư cười khố: “Mời dùng đầu nghĩ xem, vì sao y muốn ta và Bách Thuần qua lại? Là vì kỳ hạn tám ngày sao? Như thế mục đích của hắn có thể chỉ là vì bức vẽ Bát phúc mỹ nhân”.

Nguyễn Tu Chân thần nhiên nói: “Nếu bọn ta biết rõ mục đích của hắn, hiện tại đã không phải đau đầu thế này. Nói ta biết, giữa người và Bách Thuần đã xảy ra chuyện gì?”.

Khâu Cửu Sư đem tình huống gặp Bách Thuần kể lại, sau đó thốt: “Ta có một loại cảm giác, Bách Thuần tuy đối với ta có cái nhìn đặc biệt, nhưng tuyệt không đến mức đem lòng yêu ta. Nàng có chút giống như du hí nhân gian, đối với bất kỳ người hay vật nào có thể lay động nàng đều cảm thấy hứng thú, giống như nàng đối với tên Lang Canh, là thương tiếc tài năng mà có ý bảo vệ. Nếu ta tiếp tục biểu hiện bất lực, ta dám khẳng định nàng đối với ta sẽ mất đi hứng thú”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Người muốn nàng đối với người mất đi hứng thú sao?”.

Khâu Cửu Sư kiên quyết lắc đầu, nói: “Ta làm không được”.

Nguyễn Tu Chân vui vẻ nói: “Thế thì dễ xử lý thôi. Bọn ta giám sát chặt chẽ Lang Canh, bất luận phát sinh chuyện gì, tuyệt không để lòng tin hắn là Ngũ Độn Đạo của bọn ta bị lung lay. Sự tình khác, người có thể phóng tay đi làm, thích nói gì với Bách Thuần thì cứ nói, như thế sự tình không phải biến thành đơn giản dễ dàng hay sao?”.

Khâu Cửu Sư hơn ngạc nhiên, nhất thời không biết nói gì cho tốt.

oOo

Thuyền nhỏ rời khỏi thủy tạ, chèo đến giữa lòng hồ.

Bách Thuần ngồi ở đầu thuyền đưa mắt nhìn Ô Tử Hư đang chèo thuyền ở đằng đuôi, cười vui vẻ thốt: "Người giả trang làm tên bán mật rắn đó rất tuyệt diệu, ta cũng nhìn lầm người".

Ô Tử Hư thầm kêu không ổn, Bách Thuần nói đến chuyện này là đã có định liệu trước, khẳng định mình đã để lộ sơ hở ở phương diện nào đó, nếu như không tìm được phương pháp bổ cứu, hậu quả không thể tưởng tượng. Ngoài mặt đương nhiên không thể để lộ sự kinh hoảng trong lòng, còn ra vẻ không hiểu: "Bách Thuần cô nương đang nói gì thế? Bất quá chuyện gì cũng không quan trọng, chỉ cần Bách Thuần cô nương cùng ta du ngoạn cảnh hồ là được. Bách Thuần cô nương tối nay đặc biệt xinh đẹp, đôi mắt như có dị lực hút mất hồn phách của ta".

Bách Thuần hơi cúi đầu tới trước, để lộ rõ gương mặt, nhẹ nhàng thốt: "Mới nhìn thoáng qua, niên kỷ của người tựa chừng ba bốn ba lăm, nhưng quan sát kỹ da mặt, thể hình của người, lại cho người ta cảm giác người phải trẻ hơn đến mười năm. Đây phải chăng là thuật dịch dung, chỉ thực hiện cải biến đơn giản, giống như ve sầu thoát xác, có thể thoát thai hoán cốt biến thành một con người khác".

Ô Tử Hư vút bỏ lo lắng, lòng nghĩ bình đến thì tướng ngăn, nước dâng thì be bờ, không bổ cứu được chỗ sơ hở thì lập tức quay về lấy dạ mình châu, sau đó nhân lúc đêm tối chuồn đi. Điểm duy nhất có lợi cho hắn, đó là dường như chỉ có một mình Bách Thuần biết được chỗ sơ hở của bản thân, bằng không hiện tại hắn đã phải xông pha để thoát khỏi Lạc Dương thành.

Ô Tử Hư thông thả chèo thuyền, nhún vai nói: "Thì ra cô nương cũng giống như mấy kẻ xấu hôm nay, hoài nghi thân phận của ta. Má ơi! Rốt cuộc số phận của ta là sao đây? Ta trẻ hơn tuổi thật của ta, là ân sủng của ông trời đối với ta, đây cũng xem là tội sao?".

Bách Thuần chống khuỷu tay lên gối, đỡ lấy hai bên chiếc cằm xinh xắn, khẽ cười quyến rũ, giọng nói pha chút tinh quái: "Lão bằng hữu của người đến rồi, hay nói cách khác là lão bằng hữu của Lang Canh đến rồi".

Ô Tử Hư thầm thở ra một hơi, chí ít đã biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Thế nhưng vì sao nàng không mời lão bằng hữu của Lang Canh đến vạch trần hắn chứ? Sự tình hiển nhiên vẫn có không gian để xoay chuyển, nhíu mày hỏi: "Là ai?".

Bách Thuần vui vẻ đáp: "Cô Nguyệt Minh".

Ô Tử Hư trong lòng réo rắt, nếu trong thiên hạ muốn tìm một người đáng sợ nhất, Cô Nguyệt Minh chắc chắn được coi là một lựa chọn, Cô Nguyệt Minh có lẽ là người có tư cách truy bắt hắn nhất trong thiên hạ. Cô Nguyệt Minh sẽ tróc nã hắn sao? Chuyện này cũng rất

khó nói. Hấn và Cô Nguyệt Minh tuy ở hai vị trí cực đoan đối lập, một là trộm, một là binh, nhưng Ô Tử Hư lại cho rằng bản thân là người hiểu Cô Nguyệt Minh nhất. Cũng giống như bản thân, Cô Nguyệt Minh tôn trọng nguyên tắc, hấn có ba nguyên tắc trộm, Cô Nguyệt Minh thì không quan tâm đến đạo tặc nằm ngoài danh sách treo thưởng, mà Ô Tử Hư hấn chưa từng được liệt tên trên Huyền Thương Bảng của quan phủ.

Ô Tử Hư vui sướng nói: "Thì ra là tên tiểu tử Nguyệt Minh, y vì sao không lập tức đến thỉnh an lão tử. Tha hương ngộ cố tri, đời người cũng thật thú vị".

Bách Thuần bị hấn làm cho trở nên hồ đồ, chẳng lẽ hấn đúng là Lang Canh sao? Nghĩ kỹ lại thấy không phục, thân thể yếu đuối ngồi thẳng lên, tức giận thốt: "Còn muốn giả thân giả quý, lúc Cô Nguyệt Minh nghe tên ngươi, thần sắc hết sức thâm trầm, huynh ấy còn nói chính Ngọ ngày mai đến tìm ngươi, dặn ngươi không được chạy loạn lung tung".

Ô Tử Hư thông suốt trong lòng, khẽ cười nói: "Đạo lý rất đơn giản, vì trước khi tiểu đệ rời kinh, Nguyệt Minh có đến thăm ta, lúc đó ta bị ngã gãy chân, đi đường phải chống gậy, còn nói với Nguyệt Minh không mất thời gian vài tháng đừng mong đi đứng thoải mái được. Ai ngờ sau khi Nguyệt Minh đi được hai ngày, cái chân của ta lại có chuyển biến tốt, mười ngày sau đã không cần chống gậy. Cũng chính vì nệm trải nổi khổ què chân, mới nhận ra có thể được chạy nhảy tứ tung cũng là một ân sủng của trời cao đối với Lang Canh ta, vì thế đột nhiên nảy sinh ý niệm vân du tứ hải, thưởng thức phong tình mỹ nữ các nơi, cưới một mỹ nhân yêu thích nhất làm vợ, cho nên mới đến nơi này. Khà! Tiểu đệ đến giờ vẫn còn độc thân chưa lấy vợ, đều là vì gặp được Bách Thuần. Như thế đủ thẳng thắn chưa?".

Bách Thuần trừng mắt nhìn hấn không chớp, nghe hấn mồm năm miệng bảy giải thích trơn tru, lại không thể tìm được sơ hở của hấn, đành chịu không làm gì được hấn.

Ô Tử Hư thoải mái nói: "Nguyệt Minh thấy một tên què quặt lại có thể lặn lội đường xa vạn dặm đến Lạc Dương, thần tình cổ quái là tất nhiên, nói không chừng đúng là hoài nghi ta quá có danh khí, cho nên bị người mạo danh. Khà! Nguyệt Minh thật ngốc, ngoại trừ Họa Tiền Lang Canh ta, có ai vẽ ra điệu phẩm như thế, chỉ cần hấn nhìn bức Chiếu xa nữ thần đó của tiểu đệ, bảo đảm không dám có chút hoài nghi. Vì sao vẫn trừng mắt nhìn ta như thế? Nguyệt Minh ở nơi nào? Ta và nàng lập tức đi gặp y".

Bách Thuần không khách khí: "Ngươi không biết bản thân đã thành nhân vật toàn thành chú ý hay sao? Đại Hà Minh đang truy tìm Ngũ Độn Đạo, còn công khai đòi tra xét thân phận của ngươi, chuyện này đã truyền đi khắp nơi, ai nấy cũng hoài nghi ngươi là Ngũ Độn Đạo, ngươi nếu bước ra khỏi Hồng Diệp Lâu, đâu ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì nữa, ngươi cho rằng đặc tội với người chưa đủ nhiều sao?".

Ô Tử Hư thông thả đáp: “Không đi thì không đi, ngày mai sẽ biết rõ chân tướng thôi”.

Bách Thuần vẫn chăm chú nhìn hấn, nhẹ giọng: “Giả sử ngươi đúng là Ngũ Độn Đạo, hiện tại là cơ hội cuối cùng của ngươi, ta có biện pháp ứng phó với Cô Nguyệt Minh, xin huynh ấy không bóc trần thân phận của ngươi”.

Ô Tử Hư cười khở: “Nếu đại tiểu thư muốn ta chịu thừa nhận là tên phế thải Ngũ Độn Đạo gì đó, tối nay đại tiểu thư phải cùng ta qua một đêm nồng nàn, ta sẽ lập tức giả làm hấn, bằng không thừa nhận có tác dụng gì?”.

Bách Thuần nhắm cặp mắt đẹp, ngữ điệu thoang thoảng có chút mê hoặc: “Ở góc đông bắc Quả Biều Trì, có một nhánh sông tiếp nối với mạng lưới đường thủy trong thành, chỉ bị một cái đập nước tách biệt. Nếu bọn ta theo nhánh sông đó để đến chỗ Cô Nguyệt Minh đang ở là Quân Sơn Uyển, chỉ cần hai canh giờ, còn bảo đảm không kinh động bất kỳ người nào, ngươi dám cùng đi với Bách Thuần không?”.

Ô Tử Hư cười khà khà đáp: “Thật tốt! Có thể lập tức gặp mặt tiểu tử đó. Tiểu tử này không có bằng hữu nào, lão tử là người duy nhất, hấn gặp mặt ta sẽ hết sức cao hứng”. Vừa nói vừa khuấy mái chèo đổi hướng thuyền, lái về hướng đông bắc”.

Bách Thuần cuối cùng đành chịu thua, giận dữ quát: “Người ta là thử ngươi, còn muốn làm bộ làm tịch, mau đưa ta quay về Phong Trúc Các, sáng mai vẽ không xong thì ta quét ngươi ra khỏi Hồng Diệp Lô đây”.

Ô Tử Hư gân cổ nói: “Không đi thì không đi, ngày mai ta sẽ không rời xa Phong Trúc Các nửa bước, kính cẩn chờ đợi tên tiểu tử Nguyệt Minh, đại tiểu thư nàng nhất định phải có mặt ở đó, ta muốn chính mắt nàng thấy được bộ dạng vui sướng phương xa gặp bạn của bọn ta”.

Bách Thuần không cách nào bắt chệt hấn, tức tối thốt: “Ta không thèm đến, có gì đáng xem chứ”.

Ô Tử Hư bực tức nói: “Sự việc trọng yếu như thế, nàng lại vắng mặt, thì ra nàng không quan tâm đến ta một chút xíu nào”.

Bách Thuần né ánh mắt hấn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm nói: “Ta không dậy sớm như thế! Không cần quá nhạy cảm”.

Ô Tử Hư thất thanh: “Sớm hơn một hay nửa canh giờ cũng không được?”.

Ánh mắt Bách Thuần quay về trên người hấn, cười hì hì thốt: “Ta lại không có gả cho ngươi, vì sao có dáng vẻ ghen tuông như thế. Không gặt ngươi nữa, giờ Ngọ ngày mai đúng lúc ta không rảnh, có chuyện quan trọng cần làm hơn so với ngươi”.

Ô Tử Hư sững sờ nói: "Thì ra là hẹn hò với tình lang".

Bách Thuần trừng mắt hung dữ nhìn hấn, hung hăng thốt: "Liên quan gì đến ngươi? Lo chuyện của ngươi đi. Tối nay cả Hồng Diệp Lâu đều trông ngóng xem Liên Ảnh dưới họa pháp của ngươi sẽ biến thành dáng vẻ thế nào, nếu như ngươi lại giống mấy kẻ bất tài vẽ hổ thành chó, ngươi sẽ phải qua đêm ở vỉa hè Hồng Diệp Lâu. Đừng trách ta không có lời cảnh cáo ngươi".

- o O o -